

NADAL DEL SENYOR

Catedral / Santa Maria de Maó, 24/25 de desembre de 2018

És varen complir els dies

“Mentre eren allà és varen complir els dies i va néixer el seu fill, el primogènit”.

És varen complir a els dies segons el que l'àngel Gabriel havia anunciat a Natzaret: “Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús”.

Es va complir el temps; va arribar el moment esperat des de segles per Israel, perquè aquest Infant que ha nascut és “conseller prodigiós, Déu-heroi, Pare-per-sempre, Príncep-de-pau”. El poble, fins i tot en les seves hores més fosques, sempre havia sospirat per aquest Messies, sempre va desitjar i va esperar la salvació de Déu.

És varen complir els dies que la humanitat esperava, perquè l'Infant que neix és per a tots els homes. Tot home desitja que Déu s'ocupi de nosaltres, que surti de la seva ocultació, que renovi el món amb el seu amor. La humanitat espera Déu, la seva proximitat.

Us ha nascut un Salvador

Enmig de la nit, un àngel proclama la bona notícia, que només uns humils pastors són capaços d'escoltar: “No tingueu por; Us anuncií una bona notícia”. El missatge de l'àngel segueix ressonant avui. També aquesta nit l'àngel ens parla i ens diu:

- “No tingues por, confia”. “No tinguis por” li va dir l'àngel a Maria en el moment de l'anunciació. “No tingues por” repeteix a Josep. També els pastors reben aquesta exhortació: no tingueu por, perquè aquest Déu que s'acosta a l'home no cerca la vostra condemna sinó la vostra salvació. No tinguem por de Déu, a donar-li tot a Déu.

- “Vós anuncií una bona notícia”. El missatge de l'àngel és, per això, bona notícia, Evangeli, que produeix alegria, aquesta alegria profunda que brolla de saber-se estimat per Déu.

- “Avui, a la ciutat de David, vós a nascut un salvador”. Aquest Infant que neix és salvador, llum per il·luminar l'home; és vida que ompl de sentit les nostres hores. És el Senyor de tot.

- El signe és un Infant en bolquers, posat a la menjadora. Des de Nadal, Déu està amb l'home. Déu es converteix en un Infant feble, pobre, humil, i ens manifesta d'aquesta manera tota la seva tendresa i amor.

Ha vingut a casa

Aquest Infant ha nascut per a tots els homes; porta en el seu cor a tota la humanitat i desitja la salvació de tots. Però no tots ho volen acollir. L'Evangelí no amaga el drama que suposa que Déu mateix sigui rebutjat per l'home.

Sant Joan diu que “va venir a la seva casa i els seus no el van rebre”. Sant Lluc dóna el detall que no hi havia lloc per a ell en la posada. El Fill de David va a la seva ciutat, però ha de néixer en un estable. L'ésser humà pot no trobar un espai per Déu en la seva vida. El Verb ve a l'home, però l'home no escolta. La llum de Déu baixa a la terra, però l'home prefereix la foscor.

També nosaltres podem rebutjar a Déu, no deixar-li que formi part de la nostra vida. Deixem que Déu entri en la nostra vida; ¿o és que tal vegada només ens mirem a nosaltres mateixos? ¿Acol·lim a Déu quan es presenta davant nostre amb la cara del més pobre o del que pateix? ¿Tenim temps per a Déu o només per a nosaltres?

Però l'Evangelí ens fa entendre, també, que l'única resposta no és només la negativa. Hi ha persones atentes a Déu, que acullen la seva visita. Sant Lluc en l'Evangelí parla de l'amor de la seva mare Maria, de la fidelitat de Josep, de la vigilància dels pastors. Sant Joan dirà que “a tots els qui l'han rebut, els hi concedeix ser fills de Déu” (1, 12).

Hi ha qui acull i amb això comença la salvació, s'inicia un món nou. Es comença a construir una nova ciutat. Silenciosament, a poc a poc, humilment, comença una cosa nova quan acol·lim a Déu: la seva llum va penetrant les nostres ànimes; la seva paraula ressona en les nostres orelles. I tot això ens posa en camí cap als altres. Quan acol·lim a Déu, comprenem que Ell ens espera en els més pobres, en els que necessiten la nostra ajuda.

Acol·lir amb humilitat a Déu

En l'estable de Betlem cel i terra s'ajunten. El cel ha vingut a la terra per il·luminar-la. Des de Betlem brolla una llum que arriba a tots els racons i es perllonga per tots els temps.

Sortim a la seva trobada amb humilitat. Com els pastors, com Maria, deixem que la llum de Déu arribi a nosaltres. I la seva alegria inundarà el nostre ésser. I el món serà més lluminós.

NAVIDAD DEL SEÑOR

Catedral / Santa María de Mahón, 24/25 de diciembre de 2018

Llegó el tiempo (Es varen complir els dies)

“Mentre eren allà es varen complir els dies i va néixer el seu fill, el primogènit”.

Se cumplió el tiempo (Es varen complir els dies) según lo que el ángel Gabriel había anunciado en Nazaret: “Darás a luz un hijo y le pondrás por nombre Jesús”.

Se cumplió el tiempo; llegó el momento esperado desde siglos por Israel, porque ese niño que ha nacido es “Conseller Prodigios, Déu-heroi, Pare-per-sempre, Príncep-de-pau”. El pueblo, incluso en sus horas más oscuras, siempre había suspirado por ese Mesías, siempre deseó y esperó la salvación de Dios.

Se cumplieron los días (Es varen complir els dies) que la humanidad esperaba, porque el niño que nace es para todos los hombres. Todo hombre desea que Dios se ocupe de nosotros, que salga de su ocultamiento, que renueve el mundo con su amor. La humanidad espera a Dios, su cercanía.

Os ha nacido un Salvador

En medio de la noche, un ángel proclama la buena noticia, que sólo unos humildes pastores son capaces de escuchar: “No tingueu por; vos anunciï una nova “. El mensaje del ángel sigue resonando hoy. También esta noche el ángel nos habla y nos dice:

- “No tingues por, confia”. “No tingues por” le dijo el ángel a María en el momento de la anunciación. “No tingues por” repita a José. También los pastores reciben esta exhortación: no tengáis miedo, porque este Dios que se acerca al hombre no busca su condena sino su salvación. No tengamos miedo a Dios, a darle todo a Dios.

- “Vos anunciï una nova”. El mensaje del ángel es, por eso, buena noticia, Evangelio, que produce alegría, esa alegría profunda que brota de saberse amado por Dios.

- “Avui, a la ciutat de David, vos a nascut un Salvador”. Ese niño que nace es salvador, luz para iluminar al hombre; es vida que llena de sentido nuestras horas. Es el Señor de todo.

- La señal es un niño envuelto en pañales y acostado en el pesebre. Desde Navidad, Dios está con el hombre. Dios se hecho un niño frágil, pobre, humilde, y nos ha manifestado así toda su ternura y amor.

Vino a su casa

Este Niño ha nacido para todos los hombres; lleva en su corazón a toda la humanidad y desea la salvación de todos. Pero no todos lo quieren acoger. El Evangelio no oculta el drama que supone que Dios mismo sea rechazado por el hombre.

San Juan dice que “vino a su casa y los suyos no lo recibieron”. San Lucas da el detalle de que no había sitio para él en la posada. El Hijo de David va a su ciudad, pero tiene que nacer en un establo. El ser humano puede no encontrar hueco para Dios en su vida. El Verbo viene al hombre, pero el hombre no escucha. La luz de Dios baja a la tierra, pero el hombre prefiere la oscuridad.

También nosotros podemos rechazar a Dios, no dejarle que forme parte de nuestra vida. ¿Dejamos que Dios entre en nuestra vida o sólo nos miramos a nosotros mismos? ¿acogemos a Dios cuando se presenta ante nosotros con el rostro del más pobre o del que sufre? ¿tenemos tiempo para Dios o sólo para nosotros?

Pero el Evangelio nos hace entender, también, de que la negativa no es la única respuesta. Hay personas atentas a Dios, que acogen su visita. San Lucas en el Evangelio habla del amor de su madre María, de la fidelidad de José, de la vigilancia de los pastores. San Juan dirá que “a tots els qui l’han rebut, els concedeix ser fills de Déu” (1, 12).

Hay quien acoge y con ello comienza la salvación, se inicia un mundo nuevo. Se empieza a construir una nueva ciudad. Silenciosamente, paulatinamente, humildemente, algo nuevo comienza cuando acogemos a Dios: su luz va penetrando nuestras almas; su palabra resuena en nuestros oídos. Y todo ello nos pone en camino hacia los demás. Cuando acogemos a Dios, comprendemos que Él nos espera en los más pobres, en quienes necesitan nuestra ayuda.

Acoger con humildad a Dios

En el establo de Belén cielo y tierra se tocan. El cielo ha venido a la tierra para iluminarla. Desde Belén brota una luz que alcanza a todos los rincones y se prolonga por todos los tiempos.

Salgamos a su encuentro con humildad. Como los pastores, como María, dejemos que la luz de Dios llegue a nosotros. Y su alegría inundará nuestro ser. Y el mundo será más luminoso.